

— Дръжте се сега, турци мръсници, викналъ съ всички сили и като че ли рекълъ планината да събори, запратилъ тежкитѣ камъни на среща имъ.

Турцитѣ и робитѣ потънали въ бѣлъ облакъ. Тогава Шарко се доближилъ до Марко и така му проговорилъ:

— Мили, Марко, лудетино! Защо си трошишъ ржцетѣ съ тия камъни, защо не извадишъ своята тънка сабя да видишъ, дали още рѣже.

Послушалъ Марко коня си и веднага измъкналъ тънката си сабя и се хвърлилъ къмъ турцитѣ. На първия главата хвъркнала като камъкъ отъ прашка хвърленъ. На другия се разцѣпила на две. Когато сабята докоснала главата на третия, цѣла се сплѣснала.

Въздъхнали тогава робитѣ, отъ радостъ заплакали. Протегнали ржце къмъ Крали Марко, галѣли и цѣлували нозетѣ му. А той всѣкиго отъ синджиря отвързвалъ, раздавалъ на всички пари, поржчвалъ:

— Вземете, братя, да си купите обуца, боси да не ходите; да си купите хлѣбецъ да ядете. Утре е голѣмъ день — Великъ день!

Когато отвързалъ всички и раздалъ колкото пари ималъ, възседналъ своя Шарко и литналъ, изгубилъ се.

Два дни яздѣлъ, миналъ планинскитѣ клисури и излѣзълъ въ широкото пусто поле, което отъ три години нито жито давало, ни трѣва покарвало.

Това било на втория день — на Великъ день.

Яздѣлъ Марко изъ полето и на очитѣ си не вѣрвалъ: това ли било златното бѣломорско поле, дето лѣте било като съ злато посипано отъ тучни